

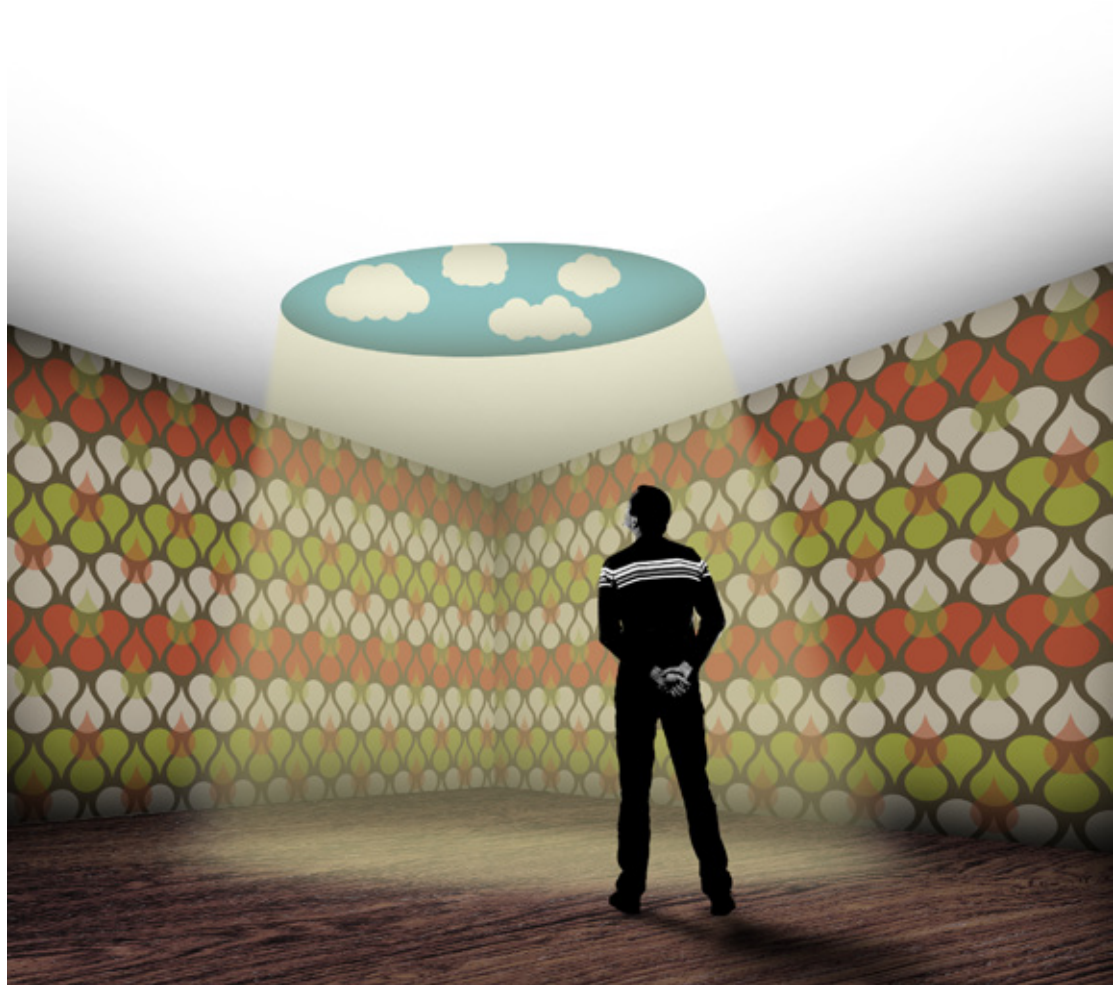
DBI-POSTEN

BØNNENS "HVEM"

Først med bønnens 'hvem' – og ikke kun bønnens 'hvordan' –
forstår vi, hvad kristen bøn egentlig er.

s. 08

JEG FØLER MIG ENORMT PRIVILEGERET

→ | Åben uddannelse i kristendom er for dig, der måske bare vil tage et enkelt fag – eller vil bruge et år på at grave dybere i Bibelen.

FOTO: DBI

Birgitte Anine Pedersen læser enkeltfag på DBI.

Af Birgitte Anine Pedersen, enkeltfagsstuderende

Man behøver ikke at tage en bachelorgrad for at læse på DBI. For 2½ år siden var jeg på nedsat tid som bioanalytiker. Jeg havde lyst til at bruge tid på at arbejde med min Bibel og få fagligt input, så jeg valgte at tage et fag i Gammel Testamente (GT) på DBI. Her arbejdede vi med kernebudskab og opbygning af de enkelte bøger, og vi læste hele GT igennem.

I efteråret 2012 har jeg fulgt faget Nytestamentlig Bibelteologi på min fridag. Jeg føler mig enormt privilegeret over at kunne benytte mig af DBIs store ressourcer inden for bibelkundskab – og så er det endda helt gratis! Undervisningen er seriøs, lærerne er fantastisk engagerede og studiemiljøet er godt. Selvom jeg kun tager et enkelt fag, føler jeg mig som en del af flokken. Ved frokost falder man hurtigt i snak med dem, der nu er der den dag. Desuden har jeg en læseplads, som jeg flittigt bruger.

Der skal læses på lektien for at følge med! Af og til kan jeg godt mærke, at mine medstuderende

har viden med sig fra andre fag på DBI, men jeg kan sagtens få udbytte af faget. Det er tilladt at spørge ind til det, jeg ikke lige fanger. DBI har et akademisk uddannelsesstilbud og undervisningen skal have et vist niveau, men jeg kan som deltidsstuderende selv vælge, hvad jeg vil lægge vægt på. Der er heller ikke eksamenskrav.

Jeg får meget ud af mit enkeltfag. Gennem den akademiske tilgang til teksterne kan jeg forholde mig til Bibelens tilblivelse og den tid, den er skrevet i. Det udvider min forståelse for vanskelige tekster, og gør dem mere jordnære – fx når jeg tænker på, at Paulus har skrevet 1 Timotheusbrev i fangenskab og sendt det til Timotheus til hjælp i hans arbejde med at opbygge menigheder.

Guds Ånd arbejder med os gennem sit ord, og Guds evangelium kommer til at stå klarere for mig herved. Jeg er engageret i sjælesorg, hvor dette bibelarbejde bestemt er brugbart. Som kristen synes jeg, det er vigtigt at kende sin Bibel. Jeg kunne også godt tænke mig at studere fx kirkehistorie for at arbejde med baggrunden for de kirkedannelser, vi har i vores tid. Eller faget "Jesus Kristus i Bibel, bekendelse og kontekst."

økonomi | Der er børn, der går rundt med sommerfugle i maven i december. Det gør vi også på DBI.

SOMMERFUGLE I DECEMBER

Af sekretariatsleder Ellen Lodahl Pedersen

Men hvor børnenes sommerfugle sikkert er forsvundet efter d. 24. december, må vi på DBI et par uger ind i januar før vi slipper af med vores.

Lige nu kan vi ikke gøre andet end at knokle på og håbe og bede om, at vi får gaver nok ind i december, så vi kan fortsætte det meningsfulde arbejde, som vi står midt i.

Jeg kunne godt unde DBIs venner at være en flue på væggen i kaffestuen og i undervisningslokalet når der undervises, diskuteres, vejledes og erkendes. Det er nemlig utroligt meningsfuldt at arbejde for at give studerende en solid bibeltro teologisk uddannelse.

Vi har brug for næsten 1.6 mio. i december måned

I hele december måned har vi brug for 1.6 mio. kr.. Det kan være svært at tro, at vi kan nå det.

I rette tid

Samtidig ved vi, at Gud, som vi sætter hele vores

tillid til, er Kongernes Konge og Herrernes Herre. Det er ganske givet helt spildt at gå rundt og have sommerfugle i maven i december. David skriver i Sl 145,15: "Alles øjne er rettet mod dig, og du giver dem deres føde i rette tid." Selv kunne jeg godt ønske, at "i rette tid" var lidt tidligere på året – det ville føles mere betryggende. Men det ændrer ikke på, at Gud faktisk har magt til at give os det, vi har brug for, netop når han ser, at det er rette tid.

TAK til DBIs venner!

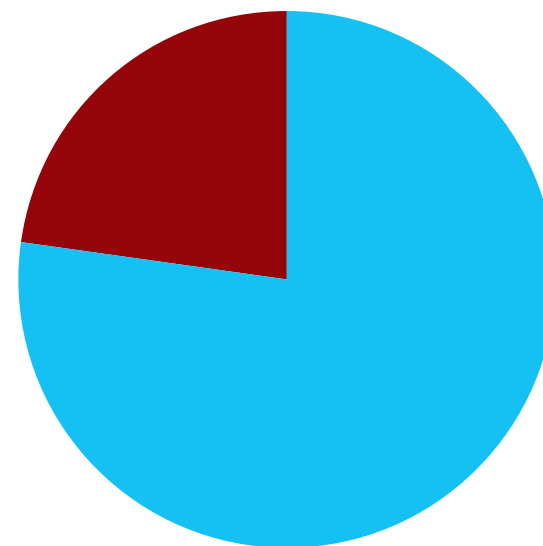
Hjertelig tak for trofast forbøn og gode gaver i det år, der snart er gået. Følg med på www.dbi.edu og se, hvordan det går med indsamlingen.

Hvis du overvejer at tegne gavebrev eller lave en Betalingsserviceaftale, kan du også mellem jul og nytår kontakte DBIs økonomifuldmægtige Kirsten Hansen på tlf. 33 69 55 11 eller kh@dbi.edu

PS: Har du mulighed for at hjælpe os med en ekstra gave inden udgangen af 2012?

Gaveoversigt 2012

- Indsamlet gavebeløb pr. 30. nov. 2012: 5.169.128 kr
- Manglende gavebeløb dec. 2012: 1.563.050 kr

→ | Er retfærdiggørelsen forensisk? Eller er den effektiv? Eller er den mon forensisk-effektiv?

LIVETS STORE SPØRGSMÅL

Alle har spørgsmål til livet. Og jeg tror, at Bibelen har rigtig mange gode svar, skriver Simon Bartholdy.

Af stud.theol. Simon Bartholdy

For bare fem måneder siden – altså før jeg startede på bachelor i teologi og mission på DBI – var ovenstående spørgsmål bestemt ikke noget, jeg gik og tænkte på. Jeg havde derimod mange andre spørgsmål, som jeg gerne ville have svar på! Og det var ikke spørgsmål om, hvordan Cornflakes bliver lavet, eller hvordan køer bliver mætte af græs, når de har fire maver. Nej, det var spørgsmål til Bibelen, til troen og til Gud. Jeg gjorde det, som mange andre før mig har gjort; jeg opsøgte svar.

Brug for Jesu svar

Alle har spørgsmål til livet. Og jeg tror, at Bibelen har rigtig mange gode svar. En dag håber jeg at kunne følge i Paulus' og Peters fodspor og sprede budskabet om Guds søn i andre dele af verden. Lige nu får de Muhammeds eller Buddhas udgave af "sandheden", men de har brug for Jesu svar. Og det er derfor, jeg læser teologi. Ikke for at få et flot papir eller blive klog på filosofi, men fordi jeg – og vores endnu-ikke-troende brødre og søster rundt om i verden – har spørgsmål, som kræver svar.

Godt udrustet

Det sidste år før jeg startede på DBI bad og tænkte jeg meget over, hvor jeg skulle læse teologi – på KU's Teologiske Fakultet (TF) eller på DBI. Vi er som kristne sendt til denne verden, og hvad kunne være vigtigere end at være lys og salt på TF? Det var et ekstremt svært valg, syntes jeg. Hvis jeg valgte DBI følte jeg, at jeg måtte sætte min livsmision på pause i fire år. Kunne jeg leve med det? Jeg valgte som bekendt DBI, og det gjorde jeg af den simple grund, at her kan jeg få svar på mine spørgsmål – på TF ville jeg sandsynligvis komme mere i tvivl. Jeg valgte at prioritere de mange års tjeneste, som kommer efter studiet, og jeg valgte den uddannelse, hvor jeg kan blive så godt udrustet som overhovedet muligt. Jeg tror, det var den rigtige beslutning.

Et godt spørgsmål

Tilbage står så blot spørgsmålet, om retfærdiggørelsen er forensisk, effektiv eller forensisk-effektiv? Det kan du jo tænke lidt over. Og hvis du ikke kommer frem til noget sikkert svar, så kan du spørge mig om fire år – til den tid har jeg sikkert fundet et svar og tusind nye spørgsmål!

I HÆLENE PÅ APOSTLENE

→ | I forårssemestret var jeg på studieophold på Aristoteles Universitetet i Thessaloniki i Grækenland. Opholdet blev en oplevelse, jeg sent vil glemme.

Af stud.theol. Morten Kock Møller

Under mit studieophold mødte jeg mange spændende mennesker, både grækere og udvekslingsstuderende. Jeg fik mulighed for at lære den græske kultur at kende indefra og forbedre mine græskkundskaber. Samtidig oplevede jeg et meget "DBI'sk" teologisk miljø, hvilket gjorde studieopholdet helt perfekt.

Teologi og videnskab

Det var inspirerende at være en del af det teologiske studiemiljø. På universiteterne herhjemme lægger man megen vægt på, at teologien er konfessionelt uafhængig og at den foregår på et "neutralt" videnskabeligt grundlag. I Grækenland ser man ikke konfessionel teologi og videnskab som modsætninger. Tværtimod går de to ting godt i spænd, og det mærkes tydeligt. Der hænger Kristus- og helgenikoner over alt på fakultetets vægge, og mange af underviserne og de studerende kysser en kæmpemæssig Kristus-ikon som det første, når de træder ind ad fakultetets hoveddør.

På troens præmisser

Flere af lærerne er præster eller munke, og der er gudstjeneste hver torsdag formiddag. I undervisningen hører man udsagn som "Skriftens og kirkefædrenes lære er normativ for kirken." Som uddannet på et dansk teologisk fakultet kunne man næsten få sin frappé (græsk iskaffe) galt i halsen, når man hørte en så "fundamentalistisk" udtalelse på et statsstøttet universitet. Det er derfor blevet endnu mere klart for mig, hvor underligt det er, at et sekulært universitet her i Danmark står for uddannelsen af folkekirkens præster. I Grækenland (og i de fleste andre lande) er det en selvfølge, at uddannelsen af præster sker på troens præmisser.

I Grækenland er det en selvfølge, at uddannelsen af præster sker på troens præmisser, skriver Morten Koch Møller.

Opmuntret

Som teologistuderende er det en drøm at opholde sig i Grækenland. Jeg besøgte en lang række bibelske steder bl.a. Athen, Korinth, Berøa og øen Patmos. Det var en udfordring at møde en så traditionsbunden teologi, som lægger stor vægt på studiet af kirkefædrene. Disse teologiske giganter fra oldkirken ses ikke blot som historiske skikkelser, men som autoriteter, der i høj grad har noget relevant at sige til os i dag. Sidst men ikke mindst blev jeg opmuntret af at møde lokale kristne, som brænder for at komme ud med det gode budskab, og som gør en ihærdig indsats for at nå det mål.

ENSOMHED

→ | Hvornår har du sidst sagt til en af dine venner, at du er ensom? Og hvornår har en af dine venner sidst sagt til dig, at han/hun er ensom?

Af stud.theol. Mikael Kongensholm

Mit gæt er, at det er lang tid siden. Vi taler ikke særligt meget om ensomhed. Kirken har efterhånden fået aflivet nogle af de andre tabuer, fx sex og penge. Men ensomhed frygter vi stadig at tale om. Måske fordi vi frygter at være ensomme? Eller fordi vi frygter den andens tanker og handlingslammethed, når vi lufter vores ensomhed?

Alenehed og ensomhed

Ikke mange frygter alenehed. Det kan være dejligt at være alene og måske fokusere på Gud eller på tanker, som fylder. Især for indadvendte personer kan det være ret nødvendigt at være alene og lade op. Men flere frygter ensomheden. Måske fordi vi aldrig helt ved, hvornår den rammer. Alenehed kan vi vælge. Vi kan aktivt fravælge andres selskab. Men ensomhed kommer, når vi mindst venter det. Måske kommer Jesus igen i vores levetid, det ved vi ikke, og det er nok svært at lave sandsynlighedsregning for det. Men vi kan være forholdsvis sikre på, at ensomhed rammer os i løbet af livet. Måske få gange, måske i lange perioder. Man kan kalde ensomhed et af livets grundvilkår, noget, som vi sandsynligvis møder på et tidspunkt i livet.

Forskellige ensomheder

Da jeg flyttede til København for godt 10 år siden for at studere teologi på DBI, var jeg indimellem ensom. Socialt ensom, fordi jeg ikke havde så mange venner tæt på. Det har jeg heldigvis fået i løbet af årene. Men selvom man har mange venner, kan man sagtens være ensom. Fx kan man i gode venners selskab pludselig føle sig ensom, og bare have lyst til at flygte eller sætte sig ned i hjørnet og græde. En slags eksistentiel ensomhed. Eller man kan blive frustreret over forståelsesmæssig ensomhed, hvor man hele tiden oplever ikke at blive forstået, selv af ens

familie eller bedste venner.

Åndelig ensomhed

Man kan også blive ramt af åndelig ensomhed. Gud føles langt borte. Så hjælper det ikke noget at synge "der var spor af to i sandet", for der skal mere end en sang til for at komme åndelig ensomhed til livs. Så, hvad skal der til? Hvordan kommer vi ensomhed til livs? Jeg er bange for, det ikke er muligt. Grundlæggende er ensomhed et symptom på vores nuværende faldne tilstand. At vi er adskilt fra og ikke længere tæt forbundne med Gud, med skaberværket, med hinanden, ja, måske endda med os selv. Splittethed råder.

Synd og ensomhed

I mange kirkelige traditioner har man talt meget om synd. og det har givet mening, fordi mange mennesker har haft en erkendelse af, at de var syndere. Det har de fleste desværre ikke længere. Men hvis mange mennesker har en erkendelse af at være ensomme, så er der måske en mulighed for kirken her? Hvis mennesket ikke mere spørger: "Hvor finder jeg en nådig Gud?" eller "hvordan bliver jeg tilgivet?", men "hvor finder jeg fællesskab?" og "hvordan bliver jeg bedre til at være alene?", hvad svarer kirken så?

Kirkens svar

Et par forsigtige bud kunne være, at kirken skulle tale mere om den treenige Gud, som i sit væsen selv er fællesskab. Eller forkynde, at vi på en måde dybest set er alene, men samtidig, ved Jesu død og opstandelse og Helligåndens virke i os, er i gang med en genoprettelse af vores afskårethed fra Gud, hinanden og os selv; en genoprettelse, som fuldendes på den nye jord. Kirken skulle måske ikke kun tale om fællesskab, men hellere være et fællesskab. Et genoprettende fællesskab, som møder ensomme mennesker med Guds fællesskabende kærlighed. Det største problem i den sammenhæng er nok, hvordan vi helt kon-

FOTO: STOCK.XCHNG

kret møder ensomme mennesker, som ikke er i kirken. Hvordan få dem ud af lejligheden, så vi kan møde dem? For de dukker nok ikke op, bare fordi vi taler om fællesskab i kirken.

Måske ligger en del af svaret i hverdagsrelationerne. At vi viser interesse og varme for naboen, og for dem vi møder i køen i Netto, og generelt sår fællesskab, hvor vi går. På den måde kan ensomme måske få mod til at komme ud af deres beskyttende boliger, så kirken også kan blive et fællesskab af ensomme.

Tal

Hvis vi taler om, at vi er ensomme, kan vi få mindre ensomhed i vores liv, og det kan føre til mere fællesskab og forståelse. For det er netop, når vi er blottede, svage og opgiver at opretholde den fine facade, at vi kan vokse tættere sammen i fællesskab, modnes som kristne og vokse i afhængighed af Gud. Genoprettelsen kan først for alvor begynde, når vi anerkender og indrømmer over for os selv, at der er noget i os, ja, meget i os, som trænger til alvorlig genoprettelse.

→ | For nylig hørte jeg et udmærket og meget klogt foredrag om bøn. Men jeg savnede noget helt afgørende og grundlæggende. Det vigtigste, faktisk.

BØNNENS "HVEM"

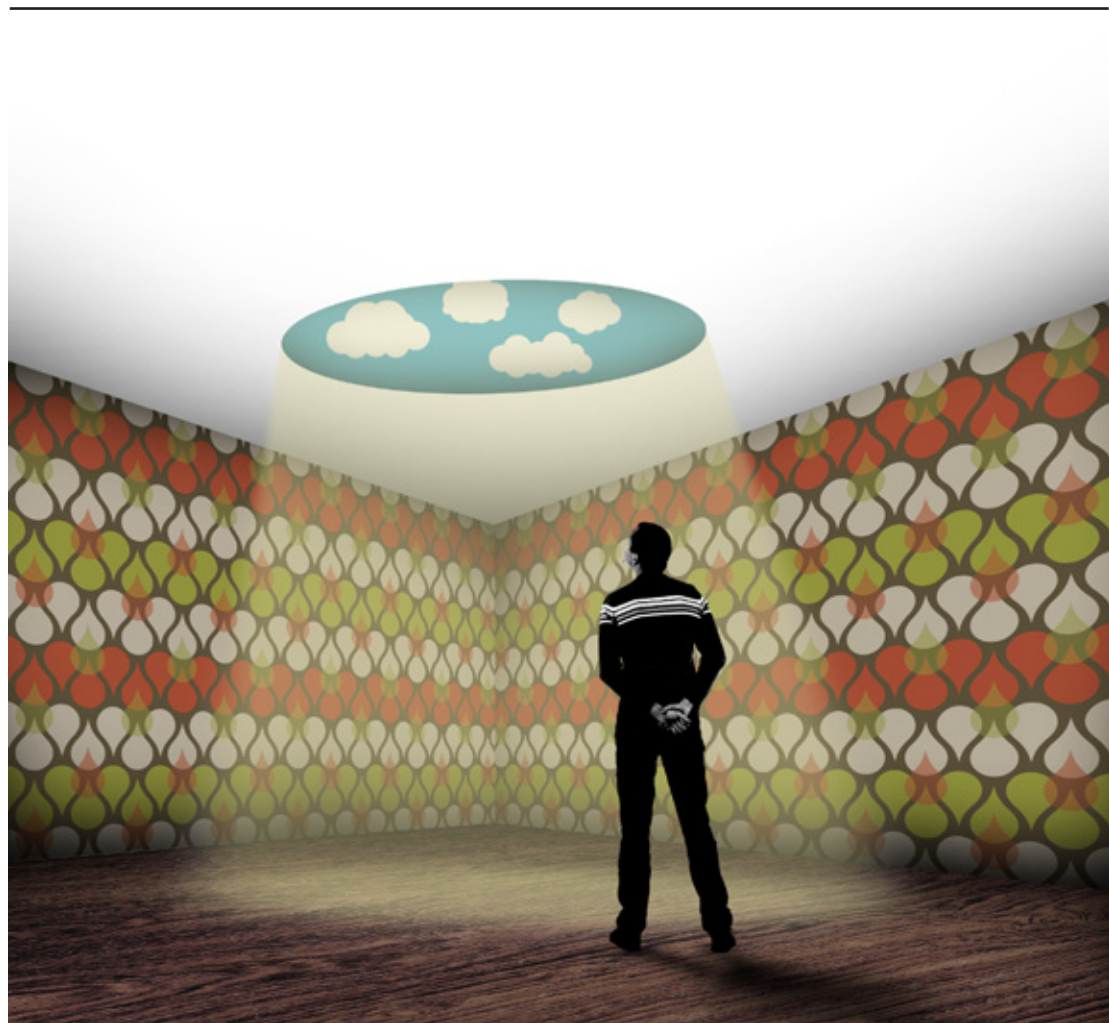

ILLUSTRATION: CHR. RAHBEK OLSEN

af sognepræst Henrik Laursen

En professor i teologi gjorde rede for bønnens fænomenologi, som jo sådan cirka er bønnens "hvordan". Det handlede om forskellige former for bøn, om bønnens sprog, om forholdet mellem tale og stilhed og om bøn som dialog. Og

langt hen ad vejen kunne jeg ikke genkendende til det, hun sagde. Men jeg savnede noget helt afgørende og grundlæggende. Nemlig fokus på bønnens "hvem". Uden dét fokus forstår vi slet ikke, hvad kristen bøn egentlig er!

Bønnens "hvem"

Det skinner igennem, når Jesus underviser sine

disciple om bøn. For det gør han gerne ved samtidig at understrege, at Gud er den gode Far. Her er de tre tydeligste eksempler: 1) Undervisningen i Matt 6,5-15 finder vi i et kapitel, hvor Gud kaldes Far 12 gange; 2) Jesu tale om bøn i Luk 11,2-13 omkranses af talen om Gud som Far; 3) og på kun seks vers nævner Jesus Faderen syv gange i afsnittet fra Joh 16,23-28.

Det er ikke tilfældigt, at Jesus kobler bønningen sammen med talen om Gud som Far. For Jesus vil jo netop flytte os ind i sit eget, nære forhold til sin Far. Han vil gøre os til Guds børn. Og han vil have os til at leve som Guds børn (se fx Gal 4,4-7).

Vi får altså at vide, at bønnens "hvem" er Gud, som er Far. Og så er det os, som er Guds børn. Den sandhed er fundamentet for bønningen. Og det er den relation, der er rammen omkring bønningen. Og så er det den ånd, som giver bønningen liv og indhold!

Gud er Far. Han er den gode Far. Han elsker sine børn. Han nyder at være sammen med dem. Han glæder sig over at høre dem kalde. Han hører deres pludren og småsnak. Lytter opmærksomt til deres hvisken. Smiler, når de sludrer og er forvirrede. Han kender deres usagte ord. Forstår deres signaler. Gennemskuer deres masker. Ser deres glæder og sorger. Fornemmer deres humør.

Vi er den gode Fars børn. Elskede – langt mere end vi forstår. Vi er i den Allestedsnærværendes nærvær. Vi får den Alvidendes opmærksomhed. Og vi har den Almægtiges forståelse. Fordi vi er hans børn.

Det er store ord, ja. Men sande ord. De skaber et bønnens rum, som vi kan træde ind i og leve i. Et rum, hvor vi kan leve og ånde og tale frit. Uden at være bundet af andre regler, rutiner og rammer end dem, der gavner vores relation til Far. Bønnens rum er så stort, så der er plads til masser af børn, som har hver deres særheder og kærligheder. Børn, som er forskellige og møder

deres Far forskelligt. Og børn, som ved sig elsket – ubetinget elsket. Børn, som derfor ikke er bange for at komme til at formulere sig dumt eller klodset eller misforståeligt. Børn, som ved, at de bare kan sige det, som det er. Ærligt og åbent. Børn, som ved, at de kan søge fællesskabet med deres Far uden masker og skuespil. Som ikke holder sig væk, når de føler sig uværdige. Børn, som kan være glade, når de er glade. Sure, når de er sure. Kede af det, når de er kede af det. Børn, som den ene dag kan have brug for at snakke, snakke og snakke. Og den anden dag brug for at tie.

Bønnens rum er stort. Fordi vores Far er stor. Og fordi der skal være plads til forskellige børns forskellige måder at være børn på.

Bønnens "hvordan"

Når alt det er sagt, kan vi vende tilbage til bønnens "hvordan". For nu er fundamentet lagt, og bønnens "hvordan" kan sættes ind i den rigtige ramme. Nu bliver bønnens "hvordan" ikke bestemte former og praksisser, som vi skal bruge for at opnå Guds gunst – en slags magisk vej til effektiv bøn. Nej, nu er det udelukkende forskellige måder at være sammen med Far på. Måder, som gavner vores relation til Ham. Og livet med Ham.

For selvfølgelig skal vi kunne og turde sætte ord på bønningen sådan helt konkret og hverdagsagtigt. Vi skal åbent snakke med hinanden om, hvordan vi beder. Vi skal både give og modtage inspiration og hjælp. Og vi skal udfordre hinanden, så vi rent faktisk prioriterer bønningen ved at give den både tid og rum på hverdage og særdage, alene og i fællesskabet. Vi skal afprøve måder at bede på, tænke kreativt, bede udholdende. For bønningen er vigtig. For vores personlige relation til Far. For troens liv og vækst. Og for kirkens liv og vækst.

Vi må bare aldrig glemme bønnens "hvem" i vores kamp for bønnens "hvordan".

GUD ACCEPTERER IKKE MENNESKEOFRINGER

→ | Beretningen om Jefta i Dommerbogen 11 er besynderlig – både menne- skeligt og åndeligt. Kan det virkelig passe, at han slog sin egen datter ihjel?

Af Hans-Ole Bækgaard, præst i Aarhus Bykirke og formand for Indre Mission

Menneskeofringer er forbudt ifølge Moseloven, men de praktiseredes dog blandt Israels na- bofolk. Hvis Jefta ofrede sin datter til Herren, strider det derfor mod Guds vilje. Men man kan med rette spørge, om Jefta virkelig gjorde det. Og hvis det var tilfældet, hvordan kunne Gud så tillade det?

En svær tid

I de seks år Jefta var Israels dommer, var ammo- nitterne Israels hovedfjende. De havde i atten år undertrykt israelitterne, og situationen var kata- strofal. Men Israels folk råbte først til Herren, da de ikke længere selv kunne klare situationen.

Gennem flere år havde de levet efter bedste evne og egne regler. Måske havde man opret- holdt en vis ydre fromhed, men fokus havde været rettet mod frugtbarhedsguder (materia- lisme) og nabofolkenes afguder (tidsånden).

Jeftas opvækst var sikkert årsag til, at han knyttede sin identitet til det, han kunne udrette og blev hædret for. Jeftas far, Gilead, havde nemlig fået ham med en prostitueret uden for ægteskab. Som voksen blev Jefta derfor udstødt af sine halvbrødre, som var ægtefødte og dermed rette arvinger, og han tog ophold lidt nord for ammonitternes landområde. I de efterfølgende år udviklede han sig til en erfaren og dygtig kriger.

Et broget gudsliv

Rygtet om Jefta nåede Israels ældste, som ønskede, at han skulle redde Israels folk. Noget indikerer, at han fastholdt en tilbedelse af og lydighed mod Herren uden at kende lovens bestemmelser særlig godt. Jefta ville dog kun være dommer for Israels folk, hvis Herren gav ammonitterne i hans magt. Han lod sig indvie for Herrens ansigt, og Herrens Ånd kom over ham,

da han drog i krig. Jefta var dog stadig påvirket af nabofolkenes afgudsdyrkelse. Netop dette var årsag til Jeftas fatale løfte, som han aflagde inden krigen: "Hvis du giver ammonitterne i min hånd, skal den første, der går ud af døren til mit hus og kommer mig i møde, når jeg vender hjem fra ammonitterne som sejrherre, tilhøre Herren; ham vil jeg ofre som brændoffer" (11,30f). Jefta påtog sig en forpligtelse, som han ikke under nogen omstændigheder ville bryde.

Nogen mener, at Jefta regnede med, at det ville være et dyr, der mødte ham først. Men jeg tror, at han havde regnet med, at det var en slave. Og hvad ville en slaves liv betyde i den sammen- hæng?!

Sagen var, at nabofolkene foretog menne- skeofringer - specielt som takoffer. Moabitterne dyrkede guden Kemosh på denne måde, og der blev ofret børn til Molok blandt de kanaanæi- ske folkeslag (2 Kong 3,27). Moses advarede Isra- els folk mod at praktisere denne skik. Og selvom folket fandt denne gudsdyrkelse frastødende, faldt nogle alligevel for fristelsen (Sl 106,34-44). Under visse konger skete det endda i Jerusalem (2 Kong 23,10; Jer 32,35).

En ulykkelig situation

Selve Jeftas løfte er efter lovens bogstav. Jefta ville bringe et brændoffer som tak. Men løftets indhold var forkert – og det var en fejl, at han selv satte præmisserne. Vi finder ikke et eneste sted i GT, hvor Gud kræver eller tillader menne- skeofringer.

Uheldigvis for Jefta var det hans eneste barn, hans datter, som kom ham først i møde, da han vendte tilbage. Jefta kunne have taget let på sit løfte, men han vidste, at han så ville være under- lagt Herrens forbandelse. Beretningen fortæller: "Da han fik øje på hende, flængede han sine klæder og sagde: "Ak, min datter! Du knuser mig, du styr- ter mig i ulykke. Jeg har aflagt et løfte til Herren, og jeg kan ikke tage mine ord i mig igen" (11,35).

*Juditha m^o xi
Jefta obtulit filia sua dno*

Datteren fik lov til at sørge i to måneder over, at hun skulle dø som jomfru. Dengang betød det at dø som jomfru nemlig vanære. Efter et ophold i et afsides bjergområde vendte hun tilbage til Mispa, og Jefta "gjorde med hende, som han havde givet løfte om" (11,39). Ingen bemærkning om, at Herren tog imod ofret; kun at Jefta holdt sit løfte!

Fald og oprejsning

Jeftas ofring af datteren kan også forstås i overført betydning, at datteren er indviet til livslang tjeneste ved Herrens helligdom. At hun var jomfru skulle hentyde til en tempeltjeneste. Denne tolkning stammer sandsynligvis fra rabbi Kimchi (f. 1160).

Jeg tror dog ikke, den holder. Det er rigtigt, at der var knyttet kvinder til tjenesten ved Her- rens helligdom (2 Mos 38,8), men der er ingen bestemmelser om, at de skulle være jomfruer.

Der er heller ikke særlige sproglige argumenter, der antyder, at ofringen ikke sker konkret. Jeftas handling står derfor ikke som eksempel til efter- følgelse, men som en advarsel mod sammenblan- ding af Moseloven og afgudsdyrkelsen.

Forfatteren til Dommerbogen har valgt en hudløs ærlig gengivelse. Alligevel er det værd at bemærke, at Jefta ikke dømmes ude. Han bliver indsat som dommer over Israels folk og er under Herrens velsignelse. Endvidere nævnes han blandt trosheltene i NT (Hebr 11,32). Også denne synder kunne Herren bruge i sin tjeneste – uden nogensinde at acceptere børneofringer.

Artiklen er et uddrag af bogen 'Hovedet under armen?' fra Forlagsgruppen Lohse, 2010.

FYSISKE RAMMER OG ÅNDELIGT FÆLLESSKAB

→ | Et nyt studenterråd (SR) har sat sig om bordet på DBI. Fem nye medlemmer blev valgt ind, og her præsenterer de deres tanker og ønsker for arbejdet.

DBI's studenterråd, fra venstre Jakup, Andreas, Michael, Jacobine og Lene.

Michael Agerbo Mørch (formand)

Jeg er glad for at gå på DBI, men har også nogle ting, som jeg gerne vil have ændret. SR var derfor et oplagt sted at lægge nogle kræfter. Jeg vil bl.a. gerne have mere debat og mere fest. Det er min drøm, at DBI bliver en missional platform i København. Men nu må vi se, hvad folk har ambitioner og kræfter til.

Lene Dalsgaard Thomsen

Det er vigtigt, at nogen tager et særligt ansvar for at kommunikere med lærere og ansatte. DBI har brug for nye initiativer. Jeg ser de fysiske rammer som en af udfordringerne. Vi er mange mennesker på lidt plads, så vi er nødt til at lave nogle ændringer, så vi på sigt kan blive ved at imødekomme de forskellige behov på stedet. De fysiske rammer har stået langt nede på listen i mange år grundet økonomi. Jeg håber, at vi via DBI's bagland og evt. sponsorer, kan få doneret fx møbler, maling, grønne planter, teknik og lign. og at dette vil skabe øget trivsel på stedet.

Andreas Brun

Jeg vil gerne arbejde for «at styrke det menneskelige og åndelige fællesskab blandt

DBI's studenter» jf. formålserklæringen for studenterrådet. Derudover vil jeg kæmpe meget for, at vi til skriftlige eksaminer kan få lov til at gøre brug af elektroniske hjælpemidler (læs pc). Derudover er jeg interesseret i, hvad der skal til, for at blive en «færdig» teolog, der er parat til at træde i tjeneste som præst eller missionær. Her har SR en mulighed for at få indblik i uddannelsen «indefra».

Jacobina Poulsen

Alle kan være med til at gøre forskel, og at være med i SR kan være min mulighed for at gøre det. Lige pt. har jeg ikke selv nogen konkrete ting, som jeg ønsker at ændre, men jeg vil gerne hjælpe og støtte dem, der har.

Jakup E. Petersen

Personlig trives jeg godt på stedet, men kan se, at vi kunne gøre mere for at skabe en bedre social ramme. Jeg ser vores opgave sådan, at vi går foran med nogle ideer, gerne inspireret af alle på stedet, og skaber den officielle ramme. Dernæst håber jeg, at enhver gør sit til, at vi får et endnu bedre studiemiljø på DBI i årene fremover.

→ | I en længere periode har jeg funderet over, hvordan vi skal være kirke i dag. Det centrale spørgsmål er, hvordan vi skaber et sundt og åbent fællesskab, der deler tro og liv på godt og ondt.

TANKER OM AT VÆRE KIRKE

Af stud.theol. Mathias Bech

At svare på det spørgsmål er ikke let, og der er mange faktorer, der spiller ind. Alligevel tror jeg, vi kan hente noget ved at gøre et forsøg.

Ud med tankstationen

Grundlæggende er min opfattelse, at min generation har set menigheden som en form for åndelig tankstation. I løbet af ugen 'tanker' vi op i menigheden et par enkelte gange. Resten af ugens dage er vi adskilt fra menigheden og står derved alene. Men det har aldrig været Guds tanke, at vi skal være alene; dertil er vi simpelthen for svage. Føler man sig overladt til sig selv uge efter uge på trods af, at man kommer trofast i en menighed, så er vejen til foragt for både det kristne fællesskab og dets omdrejningspunkt, Jesus, kort. Jeg ved det, for jeg har været der selv.

En mulig vej frem

Hvordan undgår vi at falde i den grøft? Min tese er: Det gør vi ved at kende hinanden på godt og ondt og tage del i hinandens hverdag. Af erfaring ved jeg, at få og præcise ord fra en person, der til dagligt investerer tid sammen med mig, kan virke ubeskriveligt meget bedre end åbenlyse og sommetider klichéagtige bibelreferencer fra en, der ikke gør.

Lad os tænke om kirken som noget, vi er: En levende organisme af mennesker. Det er ikke et søndagsarrangement eller en bygning, men en familie.

Der er ingen genvej til åndelig åbenhed og intimitet i menigheden – det kræver investering af tid og energi alle ugens syv dage. Helt lavpraktisk kan det betyde, at vi unge må droppe fodboldtræningen i ny og næ for at deltage i en cellegruppe eller samles til bøn en hverdagsaften. Jeg skal være den sidste til at sige, at det er let, men ikke desto mindre er det vigtigt.

Kirken er en levende organisme af mennesker. Det er ikke et søndagsarrangement eller en bygning, men en familie, skriver Mathias Bech.

Frugter af familiemodellen

Hvad er frugten så? Noget af det vigtigste er, at det åbner op for at være den, man er, som igen gør det muligt for os at tale konkret ind i hinandens liv. Bibelen selv opfordrer til det, fx i Hebræerbrevet 3,13: "... forman hinanden hver dag, så længe der er noget, der hedder »i dag«, for at ingen af jer skal blive forhærdet ved syndens bedrag." Her opfordrer Hebræerbrevets forfatter til, at vi skal formane hinanden hver dag. Det synes uoverkommeligt – men mon ikke det alligevel er muligt at opgradere vores nuværende niveau?

husk i forbøn

Bed om/for

- Vækkelse
- Nye studerende til fagene på Åben uddannelse i kristendom
- At DBI undgår økonomisk underskud i 2012

Tak for

- At den kristne kirke stadig vokser i verden
- At Gud er Kongernes Konge og kan se vej der, hvor vi ikke kan
- DBIs mange studerende

DBIPOSTEN

Redaktion

Rektor Børge Haahr Andersen, ansv.
Skr.leder Ellen Lodahl Pedersen, red.
Kontorfuldmgt. Dorte Klein, red.sekr.
Stud.theol. Christian H. Jensen
Stud.theol. Bergur Johannesen
Stud.theol. Jesper Sundgaard

Indlæg sendes til dbi@dbi.edu DBI-posten sendes gratis til interesserede

Design Chr Rahbek Olsen

Tryk TypoGraphic A/S
ISSN 0906-825X

Frederiksborggade 1B 1
1360 København K
Tlf: 33135500 (Hverdage kl. 9-12)
Email: dbi@dbi.edu, www.dbi.edu
Giro 5 21 59 00
Reg. 3205 Konto 0005215900
DBI arbejder med bibelforskning og teologisk undervisning, hvor teologistuderende er den primære målgruppe. Formålet er at fremme bibeltro forkyndelse, undervisning og mission i Danmark og udlandet.

Formand Christian Jensen

Rektor Børge Haahr Andersen

Skr.leder Ellen Lodahl Pedersen

Studiekoor. Morten Koch Møller

Israel 2013

Påskerejse	25.3, 10 dg.
Forårsrejse	6.4, 8 dg.
Vandretur på Jesus-ruten	2.5, 11 dg.
Familietur	30.6, 10 dg.
Klassisk rundrejse	4.9, 10 dg.
Rundrejse med Samaria	29.9, 11 dg.
Klassisk rundrejse	12.10, 9 dg.
Efterårsrejse	26.10, 10 dg.

Forbehold for ændringer

Katalog udkommer 10/1 - bestil i dag
fxr@felixrejser.dk • 75 92 20 22

Fusionsleder til LMBU

LMU og LM Kids har besluttet at slå sig sammen og søger nu en person, der har lyst, mod og drive til at kunne forme denne nye organisation.

Se stillingsbeskrivelsen på dml.dk/job-i-danmark.

Evt. spørgsmål til Gert Svendsen,
mail: gsv@dml.dk eller tlf.: 48207662

Ansøgningsfrist er 7. januar 2013.

læs mere →

lm kids

lmu

en evig forskel i dag

Frederiksborg Apotek

Slotsgade 26
3400 Hillerød
Tlf: 4826 5600

www.frederiksborg.netapotek.dk

Apoteket har døgnvagt

LoyaltyPlus+

"EN MÅLING ER BEDRE END 1.000 MENINGER"

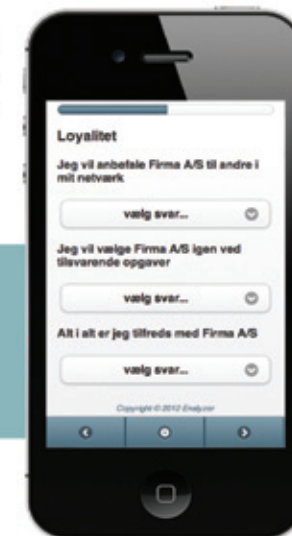
Kundetilfredshed

Loyale og tilfredse kunder er trofaste, og de anbefaler uopfordret din virksomhed videre til andre. Indsigt i dine kunders tilfredshed og hvordan den opbygges er helt afgørende for en profitabel og bæredygtig forretning. Kontakt LoyaltyPlus for hvordan det kan gøres i netop din situation.

Medarbejdertilfredshed

Tilfredse medarbejdere er engagerede og yder gerne en ekstra indsats. De taler godt om virksomheden og anbefaler den til andre. Få indsigt i hvordan det står til hos dig, og hvilke tiltag der vil have den største effekt. Kontakt LoyaltyPlus for hvordan det kan gøres netop i din situation.

Reference udpluk:

Akademisk Boldklub, DTU, ICM*ArSiMa, KurerXperten,
Nordvestkirken, Polaroi, SFG.dk

LoyaltyPlus+ | Hovmarksvej 68 | DK-2920 Charlottenlund
T: +45 40 84 44 41 | M: kim.hjermind@loyaltyplus.dk | W: www.loyaltyplus.dk

aktuel kommentar | I mit voksenliv har jeg nok aldrig oplevet en kirkelig situation, som er så kaotisk og nedslående, som det, vi har set i 2012. Det skal vi ikke fornægte eller bortforklare, men omsætte til bod og bøn.

KIRKENS FREMTID ER LOVENDE

Rektor Børge Haahr Andersen

Det større perspektiv er, at vi er i en kirkelig normalsituation. Bortset fra de få gange, hvor Danmark har oplevet en kristen vækkelse med stor folkelig gennemslagskraft, har det været kirkens vilkår at være et mindretal og at leve i kamp og krise. Allerede Brorson skrev: *Og se, hvor fuld din urtegård af torn og tidsel står! ... Af døbte vrimler stad og land, men hvor er troens brand.* (DDS 347, 1765).

Guds kirkes fremtid

I Guds ords lys er krise og modstand ikke kirkens døds tegn - det er fødselsveer, der varsler Jesu snarlige komme i herlighed. Samtidig vil jeg rette fokus andet steds hen og sætte ord på, at Guds kirkes fremtid fortsat er lys og lovende.

- Internationalt vokser den kristne kirke - og vokser som aldrig før.
- Den lokale menighed i Danmark har stadig rig mulighed for at møde den almindelige dansker med evangeliet.
- Gud giver stadig troens gave. Ikke i store masser, men stilfærdigt og enkeltvis.
- Gud kalder stadig en ny generation af unge til et liv i tjeneste for evangeliet.

Godt nytår

Derfor fortsætter vi frimodigt i det nye år med vores særlige kald på DBI. Vi vil forske, undervise og arbejde med forkyndelse og formidling. Vi tror på Guds ords iboende magt til at skabe liv af døde, til at gennem-bryde tidsåndens forførende magt og til at kalde, vække og bevare troen på Kristus hos os. Godt nytår i Jesu navn.

månedens citat

Bøn handler ikke om at overvinde Guds modvilje, men i stedet om at gribe fat i hans villighed.

Martin Luther